

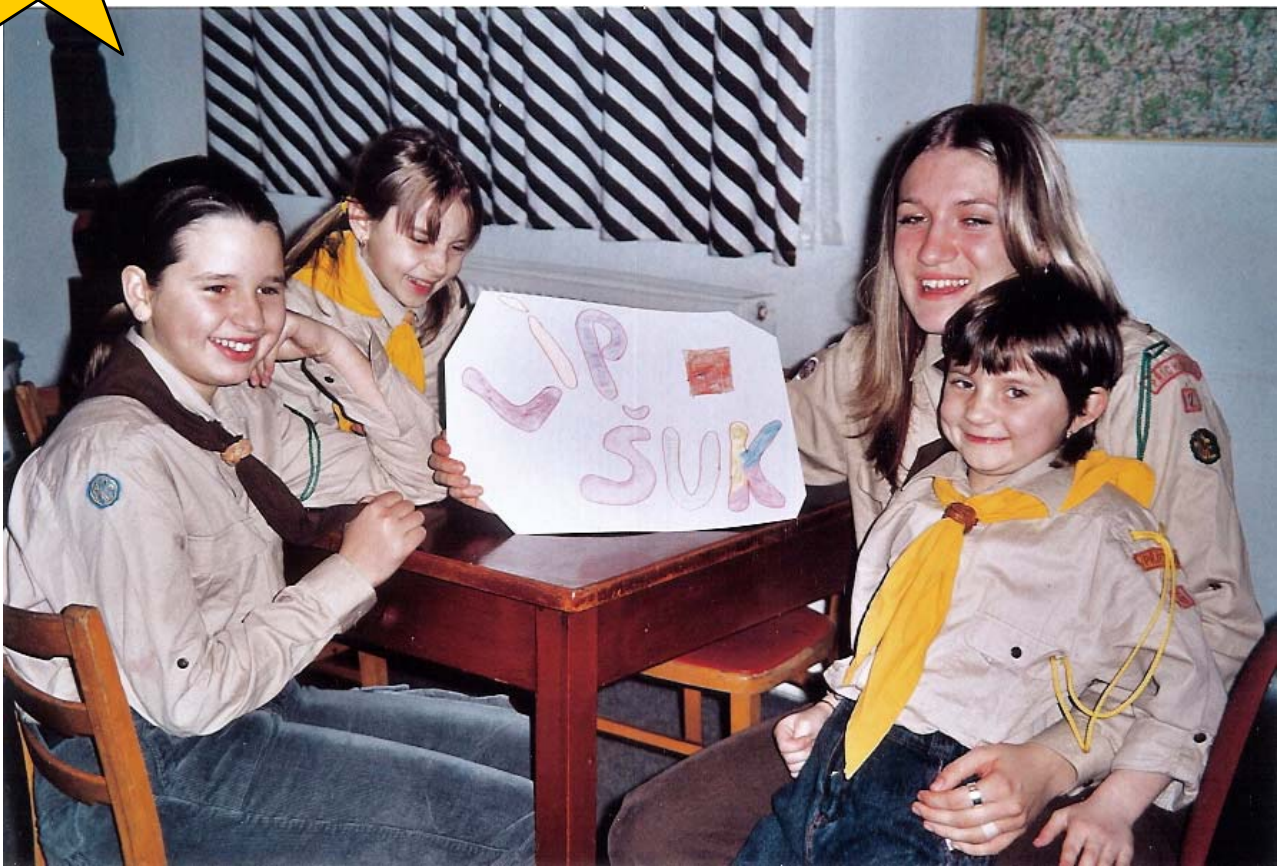

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

41

**DEN SESTERSTVÍ, DĚTSKÝ BÁL, ROKYTA, ZPÍVAJÍCÍ
TROJKA, VÝTVARNÝ DEN, VOJENSKÝ VEČÍREK ...**

X. ROČNÍK

DUBEN 2006

OBSAH

Den sesterství – Kula	3
Den sesterství II – Rainbow	5
Rokyta 2006 – Sova	5
Rokyta 2006 II– Yetti	8
Maškarní bál – Laka	10
Maškarní bál II – bába šatnářka Viki	12
Bobří stopou – Míla	14
Zpravodajství Skautů – Šat	15
Zpravodajství Skautek – Yetti	15
Výtvarný den – Kiki	16
Zpívající trojka – Drobek	17
Vojenský večírek – Koza	18
Vlk, jenž nikdy nespí – Koza+Haník	22
Kufrování (Přimda) – Šat	24

Den sesterství - 9/3/06

Už ve třičtvrtě na pět se před klubovnou houfovaly světlušky, tu a tam jejich počet posílila nějaká ta skautka. Ne že by se oslavy Dne sesterství zúčastnilo málo skautek, to ne, ale věděly, že je to přece až od pěti, takže času dost. Jo po páté hodině to už byly všechny židle v klubovně obsazené, na některé se ani nedostalo. Po té, co nás Yetti všechny přivítala, jsme si společně připomněly, proč že tu vlastně dnes jsme. Už i ta nejmladší světluška ví, že 22.2. se narodil R.B.P.i jeho žena O.B.P. Ta však o pár let později.

Skautky a světlušky byly rozděleny do pěti družstev, jistě velmi vyrovnaných. Nejen, že byly rozděleny „násilně“ a na povel, dokonce jsme jim i přidělily názvy! A to tak divné jako třeba „sýkory koňadry“, „vařila myšička kašičku“, „strýček Fido“, „stonožka“ a také jsme měly mezi sebou „lípšuky“. Po krátkém vyjevení a divení se byl hned první úkol. A to něco najít. A najít to v klubovně a právě podle názvu své

družiny. A tak se hledalo tu a tady a přemýšlelo se o sto šest až nakonec i koňadry našly to, co najít měly. Ale k tomu až později.

Dalším úkolem bylo nakreslit takový nějaký transparent či plakát, který by co nejdříve vystihoval název družinky. Bylo to pěkné a pro některé i poučné. Byly jsme překvapené, jak že vypadá takový strýček Fido, že ano Tkaničko? No koňadra chytla také zajímavé zbarvení, asi nechtěla být poznána a maskovala se. Kdyby Vás zajímalo, jak že vypadá takový lípšuk, zeptejte se Žolíka, jeho družina ho docela výstižně nakreslila.

Pak už se všechny mohly konečně vrhnout na to něco, co našly. Byly to nejrůznější poživatiny. A z nich družinky připravily pohoštění. Někdo dělal vajíčkovou pomazánku na chlebíčky, někdo jednohubky, bylo i sladké, takový piškot s banánem či s nugetou vůbec není špatný, ani vegetariána bychom neurazily, bylo zde ovoce i zelenina, vše pěkně naaranžované. My vůdkyně jsme zatím na koberci připravily ministolečky s ubrusy a polštářky a uvařily jsme čaj. Moc krásně to vypadalo, některé skautky se už vrhaly po volných polštářcích u táců s tím na co měly největší chuť, ale.... ještě se papat nešlo, ještě chvíli jsme potrápily chuťové pohárky.

Nebyl by to Den sesterství, kdybychom si každá neodnesla nějaký ten malý dáreček. A tak jsme se pustily do výroby kypřítek na pokojové květiny. Vybarvily a vystřihly jsme si skautský trojlístek a nalepily na konec špejle. Zezadu bylo přání i s podpisem. Kypřítky jsme shromáždily a na konci si každá jedno vzala na památku dnešní oslavy (nevím jak Vám, ale mě už tedy kypří!).

A konečně jsme mohly zasednout k připravenému pohoštění a pustit se do něj. Já jsem k tomu hrála na kytaru, no pěkně jsem si zazpívala, téměř sama (občas někdo zabroukal v pětisekundové pauze mezi chlebíčkem a banánovou jednohubkou). Můžu Vás ujistit, že nic nezbylo. A tak to má být. Po příjemném posezení nás čekal tradiční závěr. Každá svou malou zapálenou svíčičku dala na obrys trojlístku a v gilverském kruhu se zpíval Valčík na rozloučenou. Myslím, že se Den sesterství opravdu povedl (snad si to nemyslím sama).

Kula

Den sesterství, tentokrát 9.3.2006

Dneska byl Dnes sesterství – jak už jste asi pochopili z nadpisu... Na začátek – jako vždy – jsme si daly hymnu – skautskou a pak jsme se rozdělily do skupin – já jsem byla s Markétou, Kristý a Chechtálkem. Dostaly jsme i názvy, těch skupin – my jsme byly naštěstí STONOŽKY (a ne třeba LÍPŠUK). Pro začátek jsme měly za úkol – v těch skupinách – něco najít podle názvu. My jsme to nemohly napřed najít, ale pak nás napadlo, že když se jmenujeme Stonožky, tak bysme to mohly mít v botníku. A tak jsme se tam šly podívat a taky že to tam bylo! Měly jsme tam piškoty a nugetu – mňam! Ale než jsme s tím začly něco dělat, tak jsme měly za úkol nakreslit nějaký nápisy k tomu názvu. My jsme nakreslily samozřejmě stonožku.

No a potom jsme se pustily do vaření. Každá skupina měla jiný ingredience. No, a tak jsme vařily, vařily a vařily... A potom jsme dostaly takový kartičky, na kterých byl znak a z druhé strany jsme měly napsat nějaké přání. Pak jsme tam nalepily špejli. No a potom jsme udělaly kroužek s oranžovými polštářkami a udělaly jsme si čajíček a jedly jsme to jídlo, co jsme uvařily... A přitom nám Kula hrála na kytaru. Potom jsme dostaly svíčky, který jsme měly dát na papír – sestavit z nich trojlístek. Zazpívaly jsme si ten valčík na rozloučenou a vylosovaly jsme si každá tu kartičku, co jsme vyráběly. Já jsme si vylosovala od Borůvky. Potom jsme se rozloučily a šly jsme domů.

Rainbow

Rokyta 2006

O víkendu 3. – 5. 2. 2006 jsme vyrazili na Rokytu. Oldskauti a ještě pár roverů jeli auty. Zbytek (Já, Haník, Koza, Ježa, Martina, Maggi a Malina) měl sraz v 11:15 na vlakovém nádraží v Přešticích. Jediná se dře s běžkami – ostatním se vezou vlekem za Votlučkovice autem. No a to bych nebyla já, kdyby se mi něco nepříhodilo :Dovleču se k ostatním na nádraží a Aleš mi oznamuje smutnou zprávu – že mi boty na běžky

nedonesl, protože doma neměli moje číslo. Super. Na lyže se budu celý víkend jenom hezky usmívat. No nic. Vlakem jsme dojeli až do Klatov. Dále musíme busem. Autobusák jsme sice našli, ale se zastávkou jsme takové štěstí neměli. Ve 12:45 by to mělo jet směr Sušice. Hm, ale nikde nic. Nějaký autobus startoval o kus dál, Maggi prosila, aby nám ještě

zastavil. Jaká velká radost byla, když jsme zjistili, že jede teprve k zastávce – ovšem k jiné, než jsme stáli. Rychle jsme popadli svoje věci a honem, aby nám neujel. Dál naše cesta pokračovala bez komplikací. Heslem pro tento den se nám stalo citoslovce jéééééééé, páč jsme ho používali dost často. (A to velmi hlasitě a před celým autobusem naplněným lidmi. Těm se to ale asi taky tak zalíbilo, protože to začali říkat s námi.

Mimochodem...citoslovcem jéééééé jsme se projevovali vždycky, když jsme viděli nějaký krásný přírodní úkaz – třeba zamrzlou řeku nebo stromy obalené sněhem.....takže si asi umíte představit, jak často jsme se takto projevovali). Zapomněla jsem ještě poznamenat, že máme

skvělou motivaci celý víkend na Rokytě něco užitečného dělat. Soutěžíme totiž o pobyt na Rokytě zdarma. Každý dal nejprve 20 Kč do společného fondu pro výherce. No a tím se stane ten, kdo nashromáždí nejvíce bodů. Za každou užitečnou a konkrétní věc byl konkrétní počet bodů.

V chatě byla zima, chyběla voda. Všichni se začali prát o úkoly – to se ještě nikdy nestalo! Ještě pár hodin a přijeli oldskauti a Kiki, Rajče a Čudla. Opět se strhla velká bitva o pomoc oldskautům, za kterou se počítá ještě více bodů. Oldskauti byli velmi spokojeni a chodili nám dokonce oznamovat volné pracovní úkony, za které je možnost dostat body. Tak byli hodní. Jinak za sprostá slova a cigarety se body strhávaly. Večer jsem si půjčila boty na běžky a jelo se a šlo se na chatu Turnerovku. Byla to nekonečná cesta tmou. V cíli nás čekala „velice příjemná paní“ a čtyři krásní chlupatí pejskové. Haník si objednal palačinku se zmrzlinou – byla docela drahá a Haník si jí proto náležitě vychutnával. My jsme ale pochopitelně také nezůstali nasucho. (To rozhodně ne! A někteří to „pití“ měli rozhodně dražší než tu palačinku. – pozn. přepisovatele Haníka). Byli jsme tam docela dlouho, hrály jsme karty a různě se „žertovalo“. Když jsem to chtěli zaplatit, tak nám to „ta milá paní“ s úplnou samozřejmostí vyjela z počítače dohromady. (Asi měla moc práce dělat ty účty zvlášť – vždyť tam kromě nás seděla ještě jedna cizí dvojice.). Čudla to všechno zaplatil a my jsme mohli vyrazit. V chatě jsme si ještě chvíli povídali, ale za chvíli jsem vytuhla, takže dál nevím nic.

Ráno jsem zaimprovizovala rozcvičku – samozřejmě za to na mě koukaly nějaké ty bodíky navíc. Pak jsme se nasnídali a většina lidí odjela na několikahodinovou běžkařskou výpravu. Zbylí roveři doháněli body, protože běžkaři dostali za výpravu 15. jak se ale ukázalo, v chatě se jich dalo nashromáždět víc. (Byla to zkušební akce, příště už na to budu koukat jinak, ohodnocení se trochu změní – pozn. Haníka). Protesty ale měli být na začátku, když se to někomu nelíbí. Bopojc kluci chtěli být pořád u nás v pokoji, tak jsme s nimi hráli kvarteto a Černého Petra. Večer jsme hráli s oldskauty různé hry a hlavně se zpívalo při kytáře. Já jsem opět dlouho nevydržela a šla jsem spát – to je tím vyčerpáním ze školy.

V neděli už se jen balilo a uklízelo. Před tím, než odjeli ti v autech, se ještě muselo stihnout společné foto. Za pár hodin jsme zamkli chatu a vydali jsme se na autobus. Cesta do Sušice se nám velice vyplatila. Stála jen 25 Kč (V pátek nás to stálo 44Kč). Jízdenka přece není tak důležitá ☺. Do Přeštic jsme se dostali as i něco po sedmnácté hodině.

Jinak tu velkou hru O pobyt na Rokytě zdarma jsem vyhrála já. Moc velkou radost jsem z ní ale neměla, protože jsme se kvůli jednomu z bodů nakonec pohádali. Ale peníze se hodí!

Sova

Zimní Rokyta 3.-5.2.2006

Oblíbený zimní zájezd RR a OS letos vyšel již na začátek měsíce února. To víte, v prosinci jsme měli obavy, aby sněhu na konci zimy nebylo málo, proto ten brzký termín. Naše obavy o množství sněhu se ukázaly býti liché, jelikož ještě teď /myslím začátkem dubna/ je na horách sněhu dost a dost.

Tak to bylo trochu povídání na rozjezd a nyní hurá do hor. Páteční cestu k rokytské chatě jsme podnikli v několika skupinách – část rr jela veřejnou dopravou, část rr a většina os pak použila soukromou dopravu a poslední skupina pohrdla dopravními prostředky a vyrazila ze Špičáku lyžmo. Jelikož já osobně prožívala slasti lyžařské skupinky, musím se zmínit, že z původního kvarteta předlyžařů bylo na startu v pátek ráno v 7:20 připraveno pouze dvoučlenné družstvo pan Čochtan a já Yetti. Na náladě a chuti nám to však neubralo, svižným tempem jsme zdolali převýšení kol jezera Laka, zasjezdovali si vzhůru dolů do Prášil, příjemně poobědvali U Michala (tam jsme samozřejmě věnovali hlasitou vzpomínku br. Bedlákovi) a poté vyrazili opět do kopců směrem k Poledníku a před ním odbočili úžasnou lesní zkratkou ke kanálu, který nás po 12 km dovedl až téměř k Rokyta chatě. Vybavuji si, že byl podvečer, v nohách jsme měli skoro padesátku, začínalo už pěkně mrznout a oba jsme se těšili na suché oblečení, které nám vozem veze rodina Bopů a Kofů. Jenže když jsme dotrajdali k chatě, tak rodina Bopů a Kofů nikde. Naštěstí chatku již obývali někteří rr, u jejichž kamínek

jsme se mohli ohřát. A jak večer postupoval, postupně doráželi na chatku různé vozy a v nich různí os i rr. Taky Bopové a Kofové /naštěstí/. Bylo nás dost a obsadili jsme téměř všechny pokoje v chatě. Natěšení rr hned zkraje večera vyrazili směr Turnerova chata, uvážliví os si vybrali za cíl večera doupě u Rokyta zastávky. Rodina Bopů a Kofů nám všem mezitím udržovala ohně v kamnech, za což jim znovu děkujeme – noční teploty dosáhly k ránu k -17 stupňům. Abych nezapomněla, ani letos nám nechyběl pekáč s lahodným obsahem – jeho strůjce Kamil sice při práci pro Čochtanova dědečka těsně před odjezdem utrpěl zápal plic nebo něčeho podobného čímž byl vyřazen ze zájezdu a byl tak nucen zůstat doma – ovšem mezi záchvaty kašlů a horeček nám stihnul upéci pěkný jehněčí kousek a po Bopech a Kofech ho expres zaslal do hor.

A již jsme vyspínání do růžova, žůžova či bledě modra, sobotní ráno je tu a s ním přípravy na běžkové a bezběžkové túry. Bezběžkových aktivit se zúčastnilo několik málo rr a další neběžkovou skupinu vytvořil Kofič s malým Filipesem a Kunou. Tři běžkové skupiny míchnuté z os i rr se rozjedou všemi směry a protože sněhové podmínky jsou báječné,

trháme rekordy jako nikdy předtím. Nejpočetnější skupina, jež si za cíl zvolila průjezd Modravou a Filipovou hutí spojený s občerstvovacími zastávkami nakonec dokáže nevídané – zdolají Černou horu i Prameny Vltavy a potkají se s triem Čochtan Rajče Yetti, kteří se projeli kolem Bučiny, až ve Kvildě. Na to, že skupina, která zdola vltavské prameny obsahovala i absolutní běžkové začátečníky např. Malinku a Kikinku to byl úctyhodný výkon. Ještě jednou: úžasné. Do Rokyty jsme dorazili tak nějak průběžně, ale když už byla večerní úplná tma, tak jsme tam byli všichni a po večeřích mohl začít společný společenský program. Při přípravě se tentokrát tužili rr a myslím, že se jim program zdařil. Značnou pochvalu zaslouží též strůjci báječné rr soutěže, kdy se rr tužili od pátku do neděle při plnění různých oblažujících úkolů a přinášeli spoustu radosti překvapeným old skautům.

A po sobotě přišla neděle – poslední den pobytu. Takže: dopolední úklid a po něm vzhůru do lyží a do vozů. Část člověků opět jede běžkově kolem Vydry až do Čenkovy Pily, automotojezdci řídí své oře tamtéž a důstojně se setkáváme v Bystřině. Početná skupinka rr ještě zůstává na chatě a odjíždí až odpoledním busem. A to je tak všechno, a kdo chcete, pojed'te příště zas.

Yetti

A je tu maškarní

Blížil se konec února a s ním masopust, což znamená, že začínáme připravovat maškarní karneval. Protože je to už - teď si ani nemohu vzpomenout kolikátý, ale bylo jich hodně, tak všechno běží jako na drátkách. Hlavními organizátory jsou oldskauti a roveři. Co nakoupit, objednat, připravit. Letos jsme udělali malou změnu v disciplínách. Destruktivní tancování s balónky jsme vystřídali za hromadnou hru Na rybáře (aby si všichni užili). A je tu 5. března. Dopoledne se scházíme vyzdobit sál, připravit stoly, navázat preclíky. Vše běží jako na drátkách, ale chybička se vloudila. Chybí několik věcí v malé tašce – dost důležitých! (provázky na zavazování

balónků, lístky do šatny a pokladny). Kulka s Haníkem začínají usilovně hledat. Je to záhada, nikde nic. Nakonec vše objevují ve skřínce

světlušek. Všichni jsme velmi oddechli.

V 13.30 hod. přichází první rodiče s dětmi. Sál se naplňuje a my musíme konstatovat, že místa nestačí. Rychle otevíráme přísálí a v něm připravujeme další stoly. Musím říci, že tolik účastníků jsme ještě neměli. Jak se říká: „ Je nabito“. Sál se hemží maskami a já s Yetty a Denčou máme nelehký úkol vybrat 10 nejlepších masek.. Rozhodujeme se podle originality, nápaditosti a náročnosti. Ze začátku to jde dobře, ale jak se blížíme k desítce je to těžší a těžší. Konečně je vybráno. Podle mě nejoriginálnější maskou na letošním bále byli vodáci. Jejich kanoe neměly konkurenci. Děti si určitě pěkně zasoutěžily, řádně se vyřádily, některé možná i zatancovaly. Myslím, že se dobře bavili velcí i malí a pěkně si to společně užili. Pro organizátory zbyl jen úklid, ale protože nás je hodně a jsme dobře sehraná parta, bylo uklizeno za chvíli.

Laka

DĚTSKÝ BÁL OČIMA „BÁBY ŠATNÁŘKY“

Protože o napsání článku z dětského bálu byl „velký zájem“, této pocty se nakonec nedočkal jen jeden autor, ale šéfredaktorem našeho TOMATENPRES ZEITUNG jsem byl osloven i já. Sice jsem argumentoval faktem, že jsem většinu bálu strávil v šatně, ale nebylo mi to nic platné.

Takže jestli se někdo těší na to, že se dozví, co dalšího se ještě přihodilo na parketu v sále kulturního zařízení během dětského bálu, musím ho zklamat. Můžu vám sdělit jen to, co se dělo v předsálí.

Ačkoliv byl bál od dvou hodin, v šatně jsme byli už od půl jedné. Bylo totiž třeba nafoukat 50 balónek a to není žádná sranda. To se pak jednomu točí hlava jako po narkóze. Dále ze zkušenosti víme, že někteří nedočkavci chodí obzvlášť brzy. Letos přišli první už po půl jedné. To bylo i na nás brzy a tak jsme jim doporučili malou procházku po vsi. První vpuštěný platící účastník dorazil ve 13.10 hod. Takových nedočkavců by ale mohlo být více, protože většina účastníků chodí vždy

těsně před začátkem. To je pak v šatně takovej fofr, že se kolikrát divím, že na konci dostane každý právě ten kabát, který si tam před začátkem uložil. A to přitom fofru ještě musíme na kabátech a bundách hledat poutka, za které se běžně tyto oděvy věší. Ale kolikrát hledáme i marně. Ach jo, nic není jako dřív. Někdy je zase najdeme, ale drží jen na jedné straně. A to byste nevěřili, i přes to, že tam takové poutko je, ten kabát prostě nepověsíte. Nevěříte? Tak si to zkuste.

Jistě si ještě dnes pamatujete, jaké masky byly letos v sále k vidění. Já v šatně jsem však měl tu jedinečnou možnost vidět, jak se takový malý klučina nebo malá holčina postupně přeměňuje tu ve vodníka, korzára, indiána, tu v princeznu, vílu nebo rusalku. Je to moc zajímavé a poučné. Už vím, za co půjdu příští rok já. Samozřejmě ne na dětskej, ale na dospěláckej.

O děti bylo dobře postaráno na sále, taťkové a mamky se zase mohli o své potřeby postarat v přísálí nebo v o něco vzdálenější občerstvovně. Tam se sice museli vyzbrojit jistou dávkou trpělivosti. Fronta byla totiž kolikrát tak dlouhá, že její konec paní šenkýřka ani neviděla. Ale nakonec se své odměny dočkali jistě všichni.

Co říci nakonec? Trochu jsem postrádal na sále takovou tu NEJ... masku, jako byla třeba předloni kráva Milka. Z té byly děti vedle. Letos se tam sice objevil strašlivej pekelník. No, z toho byly děti taky vedle, ale v úplně jiném slova smyslu. Hlavně ty nejmenší. Nevím co tam dělal a odkud se vzal. Třeba se k nám zatoulal z nedalekého Tanečku u Lužan a čekal, že se ho chytí nějaká Káča a on si jí vezme s sebou. Chvíli to i vypadalo, že nám odnese naší Laku, ale to jsme mu nedovolili. Brzy na to zmizel a už se neukázal.

Bál se letos mimořádně vydařil. O velké účasti svědčí i to, že se prodalo vše, co bylo pro účastníky bálu určeno. Jestli se snad stalo, že na někoho nezbyl balónek, preclík nebo někomu bylo odepřeno to potěšení pořádně se zakousnout do koláče, poradíme vám. Přijďte příští rok, neboť slovy klasika:

„ K TOMUTO POLITOVÁNÍHODNÉMU NEDOPATŘENÍ U NÁS DOCHÁZÍ MAXIMÁLNĚ JEDNOU ZA DESET LET.“

VIKI

Bobří stopou

ZAJÍMAVOSTI • HRY • NÁPADY • SOUTĚŽE O CENY

Vědomostní test

1. Jaroslav Foglar se narodil v roce:

- a) 1906
- b) 1907
- c) 1908

2. Báječná stolní hra v jednom z Foglarových románů se nazývá:

- a) *Fan-Tan*
- b) *Tam-Tam*
- c) *Pan-Tau*

3. Jakou střední školu Jaroslav Foglar absolvoval?

- a) reálné gymnázium
- b) obchodní akademii
- c) vyšší školu publicistiky

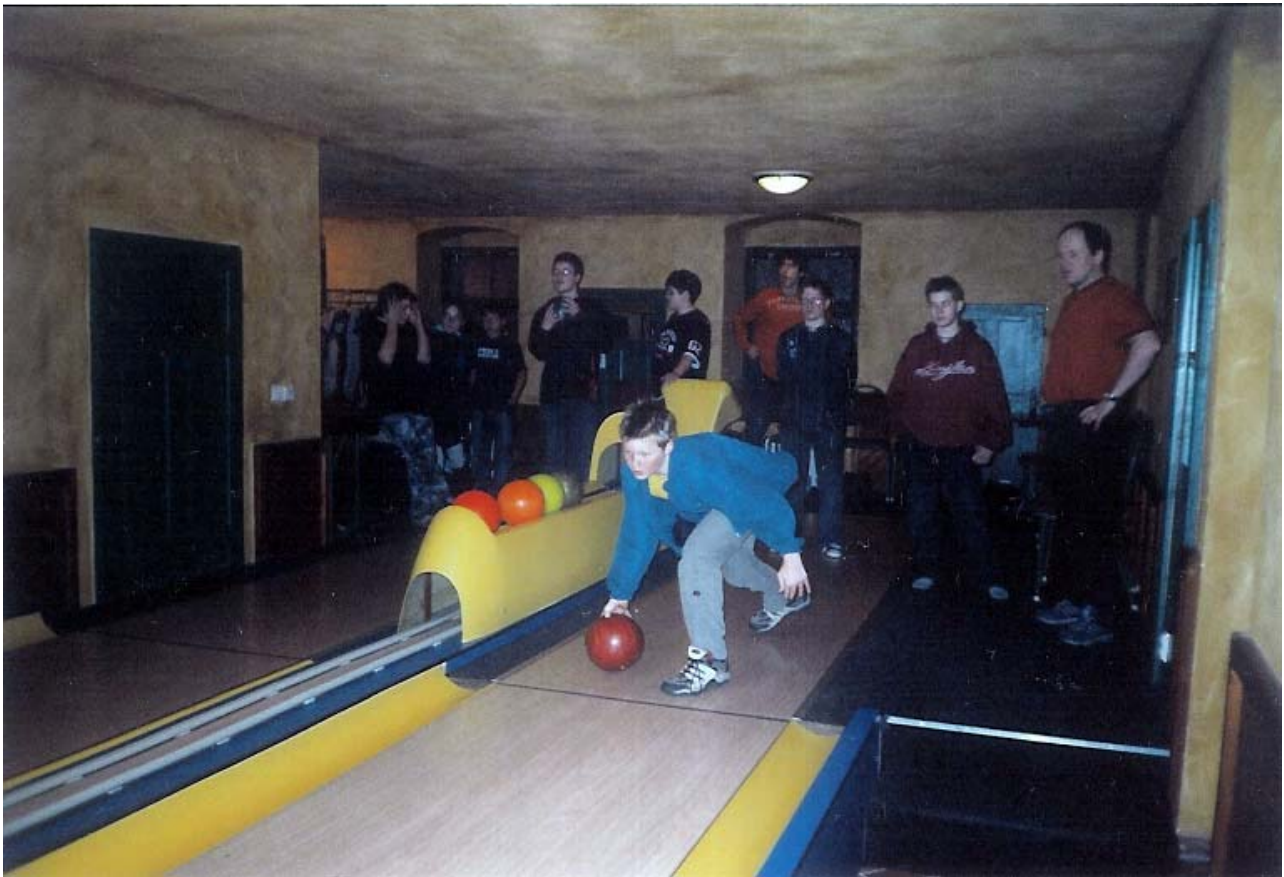
4. Prvním zaměstnáním Jaroslava Foglara bylo:

- a) *kamelot Večerního Českého slova*
- b) *správce skautské základny na Strahově*
- c) *praktikant v informační a detektivní kanceláři*

Výše uvedené otázky byly převzaty z „Memoriálu Zdeňka PÍRKA ve foglarologii 2003“. Správné odpovědi naleznete v příštím čísle *PROTLAKU*. •

SKAUTI

Oddíl skautů během zimy moc víkendových akcí neměl, neboť většina členů jezdila na lyžařské výcviky. Přesto jsme jednu družinovou věnovali bruslení u Ostrova, velmi zdařilou akcí byl také bowling v Přestickém HCNV. Všem se koulení moc líbilo a někteří byli dost dobří. V únoru jsme také jednou vyrazili do bazénu.

Zimní zpravodajství skautek

Několik zimních schůzek letošní příznivé zimy strávily všechny skautky na bruslích. Když jsme vyrazily poprvé, tak si téměř všechny myslely, že to je i naposled – protože led nikdy dlouho nevydrží. Ale letos to bylo jinak – byly jsme dokonce třikrát za sebou, občas mrzlo až praštělo, no a občas si někdo smočil nohu i když o to nestál... Zdraví jsme si tedy tužily a po brusličkách v teplé klubovně pravidelně roztávaly u teplého topení a horkého čaje.

Lasičkolamí družina pilně pracovala na plnění 1. stupně zdatnosti – nebály se poznávání rostlin, stromů a keřů a ani bod „umí uvařit pro rodinu jídlo“ jim nebyl cizí. Své kulinářské výrobky totiž pravidelně předkládají na schůzkách k posouzení Malině a taky ostatním spolusestrám.

S přicházejícím jarem se pak stále častěji proháníme – zatím pěšky – po blízkém okolí a pořádné výpravy už máme na dohled.

VÝTVARNÝ DEN

V sobotu 18. února byla naše klubovna plná světlušek, které přišly malovat, lepit, stříhat, barvit, šít a dělat spoustu jiných podobných činností. Celkem bylo pro světlušky připraveno na celý den 15 stanovišť, které si mohly procházet kdy chtěly a s kým chtěly. Každé stanoviště mělo své místo v klubovně, pracovní pomůcky a odpovědného

vedoucího. Odpovědní vedoucí byli v tomto složení: Haník, Kula, Kiki, Drobi, Skřítek, Divoška, Tygr a Rainbow. Dopoledne si světlušky vybíraly z těchto stanovišť: záložka medvídek, výroba plovoucích svíček, malování příběhu, balónek, odpadkový koš, lampiónek a šití maňáska. A na odpoledne z korálkování, chobotnice, šperka z těsta, okulárů, květiny s překvapením, brčkem, vyškrabáváním a výrobou kraslic. Na závěr jsme z výrobků udělaly výstavu a společně vybraly některé práce do soutěže Zažijáme světýlko. Ostatní výtvary si světlušky odnesly domů a mohly je použít jako dárečky nebo se s nimi jen tak pochlubit rodičům.

Výtvarný den se stává naší tradiční (dovolím si říct) i povedenou akcí, která je sice pro nás trochu náročnější na přípravu, ale o to víc vidíme na dětech radost z vytvořené práce.

Kiki

Zpívající trojka – 25.3.2006

Tradicí příchovických světlušek je každoroční pořádání „trojky“. Letos byla řada na Zpívající trojce. Každý jistě ví, že se jedná o soutěž ve zpěvu – ve dvou kategoriích – jednotlivci (= jeden nebo pár) nebo skupiny (3 a více osob). Letošním zpíváním nás provázela jedna z našich nejznámějších zpěvaček, a to Lucie Bílá. Na jedničku ji sehrála skautka Nudlička. Co by to ale bylo za soutěž bez poroty? V té usedla Hanka, Hanka (z přeštických světlušek) a Koza. Tajnou porotkyní jsem byla já (Drobek). Na soutěž přijaly pozvání přeštické světlušky, které vytvořily jednu „velkou“ skupinu (5 členů). Vlčata nedorazila (ani z Příchovic, ani z Přeštic). Asi neradi zpívají.

Ale teď už k soutěži. Každá skupina či jednotlivec zazpíval lidovou nebo skautskou písničku, u které se hodnotil zpěv. Vyřadit se mohly u druhé písničky, která mohla být např. na playback. Takže jsme

viděly tančícího Pavoučka s Culíkem na skupinu Kabát. Veverka, Chechtálek a Simonka v bílo – černých oblečcích tančily na písničku od skupiny Black Milk. Přeštické světlušky nám sehrály píseň Tulák. Vítězkami v kategorii skupiny se staly Beruška, Spinkalka a Indiánka, které nám zazpívaly Beskyde, beskyde a tančily na písničku od Arashe. V kategorii jednotlivců zvítězila Pavouček s Culíkem. Všechny dostaly sladkou odměnu. Kameraman Hába vše natáčel, fotograf Rajče fotil, DJ Maggi nám pouštěla jednu hitovku za druhou, Kiki přestávky vyplnila hrou na kytaru a samozřejmě zpěvem. Tak zas za rok na nějaké „trojce“, pravděpodobně Divadelní.

Drobek

Vojenský večírek

Už dlouho jsme s Rajčetem chtěli připravit pro RR nějakou pěknou noční hru, pak nás ale napadlo spojit jí ještě s vojenským večírkem, který měl minule velký úspěch), a tak vznikl nápad na tematický vojenský večer. Jako vzor pozvánky na večírek jsme použili povolávací rozkaz, který jsme mírně předělali, šoupli do modré úřední obálky, opatřili adresou, razítkem branec a doručili RR do poštovních schránek. Zabrало to výborně, hlavně na rodiče dotyčných „branců“. V den D 1.4.2006, se měli všichni branci povinně dostavit do výcvikového střediska v klubovně, aby absolvovali:“ výcvik nutný pro další setrvání v oddílu RR podle zákona č.222/2006 sb., §7, odstavec 1 a 3.“ V 19:00 nastoupilo do klubovny, náležitě vyzdobené celtami a nápisy (Vlasti služ!, Poslouchej svého velitele...), 10 branců. Nejdříve proběhla kontrola jejich uniforem. Nejvíce mě zaujal Čudla s hůlkou (měl něco s kotníkem) ve starých českých maskáčích. Okamžitě dostal přezdívku Švejka. Pak tu byla Magy v plynové masce, příslušník americké armády Ježa, terorista Čára s maskou přes obličej, Kiki a Malina v maskáčových tričkách, Haník v maskáčích stejného vzoru jako Čudla, Hanka v košili a maskáčové kšiltovce, Mejdžr sice v zeleném, ale

spíš civilním oblečení (ten to slíznul od velitelů nejvíc) a třešnička na dortu Sova v uniformě jejího táty podplukovníka, té chybělo k dokonalosti jenom přepsat jmenovku z M.Milas na Sova. Tomu všemu velel generálporučík Koza v americké maskáčové bundě a jeho pobočník generálmajor Rajče se slušivým kloboukem v maskáčovém tričku jeho

přítelkyně, z kterého mu koukalo břicho.

Po každé dispiclině velitelé povyšovali tři nejlepší vojáky (všichni začínali jako vojíni). Nyní byla na řadě překážková dráha, kterou nejrychleji zdolal Ježa. Pro oddechnutí následoval test vojenských znalostí. Otázky byli záludné a převážně tipovací. Např.: Kolik lidí tvoří posádku americké ponorky třídy Los Angeles (délka 110m, šířka 10m)? Tipy byly od 50 lidí až po 4000. Správná odpověď je 133. Nejlepší odhad měla vojínka Magy. Na další dispiclinu si

vojáci vyrobili čepici z novin a poté co velitelé odešli, jednomu dobrovolníkovi pod ní schovali misku z vodou (původně to měla být křepelčí vejce, ale nepodařilo se nám je sehnat) . Úkolem velitelů bylo

vybrat si jedince, o kterém si myslí, že má pod čepicí (misku!) a shodit mu jí z hlavy. Bohužel pro velitele a bohudík pro vojáky, se jim to ani při jednom ze tří pokusů nepodařilo.

Mužstvo už se dožadovalo svého přidělu proviantu, a tak hurá všichni do jídelny výcvikového střediska. Díky polnímu kuchaři Rajčemu už bylo vše připraveno. Zatímco u velkého stolu čekala na každého miska, lžice a porce krupičkové kaše (trochu připálené ☺), vedle u malého v důstojnické jídelně čekala na velitele porce masa s hranolky. Chvíli mužstvo dlabalo kašičku, jakmile však spatřilo důstojnické pochoutky, vypukla vzpoura, která musela být násilně

potlačena důstojnickými vidličkami a noži.

Následovala disciplína na prověření špiónských schopností – tajný velitel. Zde se projevila malá nápaditost některých tajných velitelů, kteří zvládali předvádět dvě, maximálně tři polohy. Předposlední disciplína byla hod granátem. Granát představoval hakysák, který si voják vložil mezi kotníky a snažil se ho hodit co nejdál za sebe. Suveréně zvítězila Sova, která doma určitě trénovala, protože přehodit

celou klubovnu je opravdu úctyhodný kousek. Závěrečnou disciplínou bylo hledání min, neboli sardinky.

Nejlépe ve všech disciplínách obstála Sova, která za to dostala před nastoupenou jednotkou záslužný kříž (na uniformě se krásně vyjímal ☺). Pan otec na ní může být hrdý, jistě podědila jeho vojenské geny. Za druhé místo obdržel medaili Ježa, krásné třetí místo vybojoval Čára. Medaili za zranění obdržel Čudla za zraněný kotník.

Těžko na cvičišti lehký na bojišti, nastal okamžik prověření v ostré akci – obávaná noční hra. Armáda byla rozdělena do tří družstev. Prvním úkolem bylo dojít na určené místo (každé družstvo na jiné – Anna, Březník, Zelené) a najít tam dopis. Z něho se dozvěděli, že mají dojít na Černou skálu, obklíčit jí podle plánu a zabránit výsadbákům, kteří ve stanovený čas vyrazí, dostat se mimo les. Výsadbákem jsem byl já, Rajče a externista Šat. Pokud by se podařilo chytit alespoň dva z nás, zvítězili obránci. V čas Č jsme tedy byli na hradě připravení vyrazit. Kolem byl podezřelý klid, Šat zmizel neznámo kam a já s Rajčetem jsme se pustili dolů z hradu neznámým terénem. Hrad byl za námi a nikde nikdo. Rajče se rozhodl, že je trochu pošádlí ať jim tak snadno nezmizíme a šel blíž k cestě. Já se dál brodil lesem dál. Nic příjemného to nebylo, viděl jsem tak metr před sebe, a tak když jsem narazil na cestu, rozhodoval jsem se, jestli jít cestou k autu jako Rajče, nebo dolů do Zálesí. Zvolil jsem bezpečnější (to jsem si alespoň myslel) cestu do Zálesí. Světla vesnice už byla na dohled, a tak jsem si už v klidu vykračoval. Tak daleko by snad už nebyli. Najednou vidím metr před sebou dvě siluety (nevím kdo z nás byl víc překvapenější). Sakra, Ježa s Malinou. Obracím se a snažím se prchnout, zakopnu o pařez a vzápětí na to na mě skočí Ježa. Z tvrdého přistání vyvážnu s odřenými zády, roztrhlou bundou a ohnutými brýlemi. Bohužel i Šat byl lapen. Když prchal před Čudlou a Čárou, omylem zaběhl do díry ve skále, která nikam nevede. Rajče, který šel cestou, o které jsme si mysleli, že je nejlépe střežená, došel v klidu k autu a nikoho nepotkal. To má holt někdo štěstí!

Smutek z prohry v noční hře převýšil pocit hrdosti na naše svěřence. Je vidět, že výcvik se neminul účinkem.

Koza

Vlk, jenž nikdy nespí

Jak se jmenuje zakladatel světového skautingu, to ví snad každý skaut nebo skautka. Kdo to ale byl? A jaký vedl dobrodružný život? Zajímavosti z jeho života si budete moci přečíst i v dalších číslech vašeho oblíbeného Protlaku.

Měl čtyři přezdívky: Katankya – Muž de širokým kloboukem, Larkwei – Muž s vysoko zdviženým kloboukem, Impeesa – Vlk, jenž nikdy nespí a Sherlock Holmes, neboť jeho ostrovtip byl skutečně srovnatelný se slavným románovým detektivem. Muž o němž je zde řeč, se jmenuje Robert Stephenson Smyth Baden – Powel, lord z Gilwellu narozen 22.2.1857.

B.P., jeden z nejvýznamnějších vychovatelů mládeže dvacátého století. Univerzitní profesori označovali jeho pedagogický systém za geniální. Nebyl dobrým žákem. Střední školu prolezl s odřenýma ušima a při přijímacích zkouškách ke

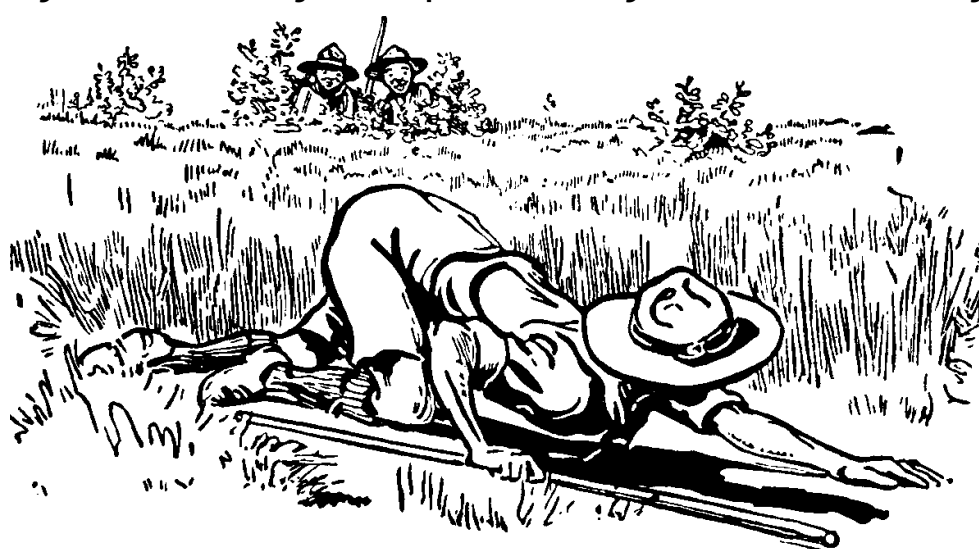
studiu na slavné Oxfordské univerzitě propadl. Později se však stal čestným doktorem právě této univerzity, mimoto i čestným doktorem univerzity v Torontu, čestným občanem Londýna a byl i povýšen do šlechtického stavu.

Byl jednou z nejuctívanějších osobností své doby, byl vyznamenán řádem Bath, Velkým křížem Viktoriina řádu, Podvazkovým řádem, Řádem za zásluhy, velkou stuhou Čestné legie a mnoha jinými vyznamenáními.

Baden-Powellova matka se věnovala charitativní činnosti v londýnské nemocnici pro chudé. Její otec, tedy B.P. dědeček, byl mořeplavcem a královským admirálem. Baden-Powellův otec byl člen královské společnosti a profesor teologie a geometrie na univerzitě v Oxfordu. Baden-Powellův kmotr byl synem George Stephensona, vynálezce parní lokomotivy, po němž dostal jméno Stephenson. Měl čtyři sourozence.

Po smrti Baden-Powellova otce se stal jeho vychovatelem jeho dědeček. Steovi (tak ho nejčastěji oslovovali) byly tehdy pouhé 3 roky.

Hyde Park, největší park Londýna, kde se tehdy ještě uprostřed

velkoměsta mezi stromy a keři pásly krávy a ovce, kachny a husy, se stal pro Stea opravdovou divočinou. Asi v šesti letech nakreslil podle dědečkova

návozu mapu Hyde parku se všemi cestami, rybníky, stromy, hnízdy ptáků a pastvinami krav a ovcí. Jeho kreslířský talent byl zjevný (viz jeho kresby na této dvojstraně). Doma maloval z paměti zvířata nebo také osoby, které potkal, a sice se všemi podrobnostmi. Přitom používal obou rukou současně. Levou kreslil obrysy, pravou stínoval.

Do rubriky bylo čerpáno z knihy Waltera Hanbena Vlka, jenž nikdy nespí – Dobrodružný život lorda Baden-Powella

Kufrování krajem i prostředkem

Přimda

Původně hrad postavený pravděpodobně německým rodem Vohburgů r. 1121, kdy jej z důvodu jeho protiprávního vybudování vojensky obsadil kníže Vladislav I. Od té doby patřil českému panovníkovi, střežil starou zemskou cestu z Plzně do Horní Falce a vybíralo se u něj clo.

Osada v podhradí se změnila na městečko, kterému udělil Jan Lucemburský několik práva. Hrad byl významnou hraniční pevností. Roku 1416 jej marně obléhalo královské vojsko, rovněž husité r. 1429 obléhali hrad marně. Roku 1945 byla část městečka zničena při bombardování. Z původně románského **hradu** je zachována jen na západním konci skalnatého hřbetu mohutná hranolová věž do výše 2. patra, postavená z lomového kamene zevně i uvnitř obezděného kvádry. V patře věže byla obytná místnost s krbem a zachovala se v ní jednoduchá i sdružená románská okénka. Na severní straně k ní přiléhá čtvercová místnost s prevítem a krbem a se zbytky schodiště nad ní. Z východní části hradu zůstaly dnes sotva patrné zbytky. Na západním konci hřbetu je zachovaná zřícenina poloválcové bašty z konce 15. stol.

V podhradí se nachází původně gotický **kostel sv. Jiří** z 2. pol. 14. stol., k němuž byla kolem roku 1500 přistavěna mohutná věž a chrámová loď. V interiéru je osmiboká kamenná křtitelnice a náhrobník s erbem patrně z 15. stol. V letech 1892-94 zde byl kaplanem spisovatel J. Š. Baar. Ve městě je skupina tří smírčích křížů, na návrší jižně od obce významná meteorologická stanice.

Více na <http://mesto.primda.cz/>

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Rajče(vlčata), Haník(RR), Kiki(světlušky), Yetti(skautky), Šat(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Palackého 593, Přeštice 33401, goat@mybox.cz

uzávěrka: 4.4.2006 **vyšlo:** 12.4.2006 **neprodejné**